

netop gaa, dersom det vil holde sig til Grundloven. — Endelig klager han over, at Forholdene her ikke ere som i England, hvor man, naar et Parti gaar, veed, hvad det kommende Parti vil gjøre. Man skulde dog en Gang indføre det Princip her, at man stiftede som i England, saa skulde den ærede Minister se, at man ogsaa her vilde vide, hvad den Regjering vilde, der skulde overtage Styret. Men som Forholdene ere her, er det noget ganske Andet.

Udsig: I Anledning af, at den ærede Minister nævnte Belgien, saa kan jeg dog ikke modstaa Fristelsen til at gjøre den Bemærkning, at efter det sidste Budget er den Udgift, der i Belgien udredes til Militær-Udgifter, ikke mere end 5½ Kr. for hvert Hoved.

Krigsministeren (Bahnsen): Jeg skal gjøre opmærksom paa, at 5½ Kr. pr. Individ jo ogsaa er vore Hærudgifter. Men Belgien har sine Fæstninger, vi have ikke vor, de have ingen Flaade, vi have derimod en Flaade. Jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa, men kun gjøre en Bemærkning til det ærede Medlem fra Slyn (S. Pedersen), som talte om, at naar man bagved havde en Stilling, hvor man kunde føre en Kamp, der kunde batte noget, saa kunde han forstaa, at man havde flere Stillinger. Jeg skal dertil bemærke, at den eneste Stilling, vi have her i Landet, hvor man kan vente, at der efter vore Forhold kan føres en Kamp, som kan batte Noget, netop er et befæstet Kjøbenhavn.

Rosenørn: Da Tiden er saa lang fremrykket, skal jeg indskrænke mig saa meget som muligt. Med Hensyn til Befæstningen af Kjøbenhavn skal jeg blot gjøre en Bemærkning for at udtale min Opfattelse af Sagen, nemlig den, at dersom vi ikke have et ordentlig og godt befæstet Kjøbenhavn, vil Fjenden meget let kunne tage Kjøbenhavn og altsaa tvinge os til at gaa i den Retning, som han anser for den bedste, og maaske behandle os paa en høist ubehagelig Maade. Have vi derimod et velbefæstet Kjøbenhavn, saa at en Fjende, naar han vil tage det, er nødt til at komme med en formelig Beleiringspark og med den lægge sig om Kjøbenhavn, tror jeg han vil betænke sig længe derpaa. Hvad Udgifterne angaar, er jeg ganske enig med den ærede Ordfører i, at hvad der er nødvendigt, maa man anvende. Jeg bilder mig forresten ogsaa ind, at dersom man ikke vil befæste Kjøbenhavn, men tænker paa at

forsvare sig uden det, maa vi vistnok i Ordets fulde Betydning uddanne en formelig Felthær, og det vil efter min Opfattelse — det kan være, at jeg tager Feil — naar vi skulde have en saadan, medføre en ganske anderledes anstrængende Tjeneste for Befolkningen end den, der nu i Diebliffet finder Sted. Det var ikke egentlig paa Grund af disse Bemærkninger, jeg udbad mig Ordet, men jeg vil udtale, at jeg i flere forskellige Ytringer, der ere komne fra Oppositionen mod denne Befæstning, har høntes at finde den Mening at det danske Folk er imod denne Befæstning. Jeg tror nu i det Hele, at det er Noget vanskeligt at sige hvad et Folk vil eller ikke vil. Under meget bevægede Tider lærer Historien jo, at Folkets Villie træder frem paa en meget stærk og tydelig Maade, men Historien lærer sandelig ogsaa, at ligesom det af og til kan være heldigt, har det af og til ogsaa været meget uheldigt. Saa, jeg anser det i det Hele taget for ikke i sin Orden, at man vil gjøre sig til Talsmand for, hvad der leber og bevæger sig i Folket som Befolkningens Villie i det Hele. Naar man skal tale om Folkets Villie, og hvorledes den skal komme frem, har jeg egentlig den Mening, at man finder den først under vanskelige og bevægede Tider. Naar man her er saa heldig, at Regjeringen er i Hænderne paa Mænd, som alvorlig overveie med sig selv, hvad der er Landets virkelige og sande Vel, og hvad det fordrer, og som tillige med Dydighed og Energi arbejde frem til at naae dette Maal, og som gjøre det, uagtet de vel vide, at de udsætte sig for Uvillie, Bagtalelse og Had, men dog med Kraft arbejde hen til det, som man føler dog egentlig er det, der baader Landet bedst, vil der efterhaanden mere og mere danne sig en Opinion under Indtrykket af, hvad der sker. Denne Opinion kan maaske i Begyndelsen være i Mindretal, men den vil efterhaanden stige, og saaledes som jeg opfatter Verdenshistoriens Gang, har jeg den Formening, at der ogsaa efterhaanden i vort Folk vil danne sig ikke hvad man kalder en Mening — nei, thi de Meninger ere en i Dag og en anden i Morgen — men en fast Overbevisning om, hvad der baader Landet bedst, og naar først en saadan Overbevisning danner sig, maa baade Landstinget og Folkethinget gaa med den, thi ellers blive de satte fra Bestillingen. Der kunde naturligvis være meget Andet at sige i den Anledning, men som sagt Tiden er lang fremrykket, og jeg holder i det Hele ikke meget af at tale, saa jeg skal indskrænke mig hertil.